

Arrest

nr. 109 523 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DREESEN loco advocaat A. HEEREN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 september 2011 het Rijk binnen en diende op 5 september 2011 een asielaanvraag in. Op 22 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig in de stad Peshawar. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U bent ongehuwd. U verklaart dat u Pakistan diende te verlaten uit vrees voor de Taliban. U was tot na de verkiezing van Gilani, 2009, actief lid van de PPP (Pakistan People's Party). U en uw oudste broer werkten samen met uw vader die een "Custom Clearing Agency" had en tevens lid was van een 'Jirga' (plaatselijke raad). Tegen commissie regelden jullie de documenten van vrachtwagens die naar en van Afghanistan kwamen. Jullie hadden een kantoor aan de grensovergang Torkham, alsook een kantoor in Peshawar, waar u werkte. Soms ging u over de grens met de vrachtwagen om aan de douanepost van Afghanistan smeergeld te betalen. Jullie deden goede zaken. U zegt dat uw vader adviseur was geweest van Benazir Buttho, en zo speciale vergunningen hadden gekregen voor jullie bedrijf. Jullie kregen problemen met de Taliban. Uw vader werd een eerste keer aangevallen op 23 april 2010 en een tweede keer op 26 januari 2011. Twee maanden voordien was u door onbekenden aangevallen. U geraakte gewond aan uw hoofd en schouder, doch uw vader wilde u niet laten opereren uit vrees voor de aanvallers. Op 26 januari 2011 reden uw vader en moeder in hun auto, toen ze onder vuur werden genomen door onbekende personen. Uw vader overleed aan zijn verwondingen. Ook uw moeder was ernstig gewond, maar overleefde de aanslag. Over beide aanslagen tegen uw vader, werd er een FIR (First Information Report) opgemaakt. Naar aanleiding van de eerste aanslag ging u zelf naar de politie, naar aanleiding van de tweede aanslag, die uw vader het leven kostte, kwam de politie naar jullie huis en naar de begrafenis. U verliet Pakistan op 6 of 7 juni 2011 en diende in België een asielaanvraag in op 5 september 2011.

U legt volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart ('shenakti-card'), een overlijdensakte van uw vader, het post-mortemverslag van uw vader, een krantenartikel dat bericht over de dodelijke aanslag op uw vader en moeder, twee FIR's van de aanvallen op uw vader in april 2010 en januari 2011, een ziekenhuisrapport van uw moeder en vader, een brief van de 'malik' met een krantenartikel, foto's van de verwondingen van uw moeder, foto's van de trouw van uw zuster, de identiteitskaarten van uw familieleden (kopieën), een medisch schrijven betreffende uw schouderbreuk en een document van arbeidskaart C.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in ovenstaande conventie, zijnde daadwerkelijk en persoonlijk op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U beweert dat uw vader en u zelf het slachtoffer zijn geworden van Taliban, maar u maakt dit onvoldoende aannemelijk (gehoorverslag CGVS p.9-10). Ten eerste weet u niet wie u, of uw ouders hebben aangevallen. Bovendien brengt u de aanvallen in verband met jullie beroepsactiviteiten als "custom clearance agency" (gehoorverslag CGVS p.3-5). Het behoeft wellicht niet veel argumentatie dat de wereld van de "custom clearing" er één is van commissies en smeergelden en corruptie, zoals u zelf ook aangeeft (gehoorverslag CGVS p.5), waarbij afrekeningen allerhande niet ver weg zijn. U maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat u het slachtoffer bent geworden van Taliban. U kan niet aantonen dat jullie omwille van de motieven zoals genoemd in de Conventie van Genève werden gevisieerd, dan wel dat jullie mogelijks het doelwit waren van een afrekening binnen de wereld van corruptie en afpersing. Het is aldus totaal onduidelijk waaruit u afleidt dat de daders uit de hoek van de Taliban komen (gehoorverslag CGVS, p. 9). U heeft hiervoor geen enkele concrete indicatie.

Wat betreft de aanval op uw eigen persoon (gehoorverslag CGVS p.6), enkele maanden na de eerste aanval op uw vader (april 2010), is het merkwaardig dat u niet meer weet op welke datum het was en dat u geen FIR neerlegt ter zake. Gezien er al een eerdere aanslag op uw vader gebeurde, waarvan u wel een FIR neerlegt, kan toch worden aangenomen dat u ook betreffende de aanslag op uw persoon een stuk kan neerleggen en dat uw vader opnieuw een klacht zou indienen, opdat er een grondig onderzoek zou gebeuren. Dat uw vader u niet wilde laten opereren in het ziekenhuis, uit angst omdat die mensen achter jullie zaten, is een merkwaardige uitleg (gehoorverslag CGVS p.6). Inzake uw eigen verwondingen legt u enkel een medisch verslag neer van een Belgische arts dd.22 november 2011,

waarin als oorzaak van de schouderbreuk een "val , ongeveer twee jaar geleden" wordt vermeld, met andere woorden ergens in 2009, wat niet overeenkomt met de door u beweerde aanval, twee maanden voor de dood van uw vader, dus in de periode november-december 2010.

Bovendien kunnen allerlei omstandigheden aan de basis liggen van deze "val". Bovendien moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u ten tijde van het incident waarin uw vader werd gedood en uw moeder werd verwond, aanwezig was in Peshawar.

Immers, het is bijzonder bevreemdend dat u werd gevraagd naar wat er gebeurd is met de FIR van 26 januari 2011, waarop u antwoordt dat er "niets" is gebeurd (gehoorverslag CGVS p. 10). Echter, naar aanleiding van een onderzoek door het CVGS naar de authenticiteit van de door u neergelegde stukken (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat de FIR aanvankelijk was opgemaakt ten aanzien van onbekenden, maar dat er op 2 juni 2011 drie personen werden beschuldigd door de zoon van de klager, zijnde Ms. M., en dat voor de rechtbank deze personen werden vrijgesproken op 14 juni 2012. Eén van de beschuldigten was de schoonzoon van Ms. M.. Uit de bij de informatie gevoegde stukken van de rechtszaak dd. 14 juni 2012, blijkt dat uw moeder als hoofdgetuige aanwezig was, alsook uw broer A. S.. Dat u over gans deze zaak en de getuigenis van uw familieleden niets vertelde, toen u gevraagd werd naar het resultaat van het politieonderzoek, is wel zéér bizar. Temeer daar u verklaarde dat u op 6 of 7 juni 2011 vertrokken bent, dus enkele dagen nadat "de zoon van Ms. M." de drie genoemde personen beschuldigde. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, dat één van uw broers de drie personen, waaronder een schoonbroer, had aangeklaagd, stelt ernstige vraagtekens bij uw verblijf in Peshawar op het moment van de feiten. U verklaarde immers dat u niet naar de politie bent gestapt wat niet te rijmen valt met bovenstaande rechtszaak (gehoorverslag CGVS p.10).

Ook is het opvallend dat u niet kan aangeven naar welke school één van uw jongere broers gaat, wat een verdere aanwijzing is van het feit dat u niet in Peshawar aanwezig was (gehoorverslag CGVS p.4). De verklaring die u hiervoor geeft, namelijk dat u altijd met uw vader werkte en 's avonds laat thuiskwam, is ongeloofwaardig. Eveneens merkwaardig is dat u verklaarde dat uw oudste broer, A. S., geen echte rol speelde in het bedrijf, omdat hij achterlijk is, en dat u diegene was die met uw vader de zaak runde. Nochtans werd uw broer wel opgeroepen al een belangrijk getuige in bovenstaande zaak waardoor mag worden aangenomen dat hij wel niet zo "achterlijk" zal zijn. Daarenboven, u gevraagd een uitleg te geven over de door u neergelegde bedrijfslicentie 11/2003 (geldig tot 2004), slaagt u er niet is een aannemelijke en begrijpelijke uitleg te geven, waarom een jaarlijks te hernieuwen licentie die geldig was tot 2004, pas hernieuwd wordt in 2008 (gehoorverslag CGVS p.5).

Wat betreft uw identiteit moet het volgende worden vastgesteld. U legt geen enkel origineel identiteitsdocument neer. Wat uw paspoort betreft zegt u dat u uw paspoort aan een smokkelaar heeft gegeven toen u probeerde weg te geraken naar Australië en dat deze smokkelaar niet weet waar uw paspoort is. U ermee geconfronteerd dat u ten aanzien van de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat uw paspoort verloren was in de overstromingen in Pakistan (gehoorverslag CVGS p.7), geeft u een ontwijkend antwoord. U gevraagd of u met dit paspoort ooit een visum heeft aangevraagd, ontkent u dit. U er vervolgens mee geconfronteerd dat het CGVS over bewijzen beschikt dat u in 2007 en 2009 een studentervisum heeft aangevraagd voor de U.K. (zie informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), toegevoegd aan het administratieve dossier), bent uw verbaasd en vraagt u zich af hoe dat mogelijk is, gezien u nauwelijks onderwijs heeft genoten (gehoorverslag CGVS p.8). U vervolgens de kopie van uw eigen paspoort getoond, afkomstig van de informatie van U.K.K.B.A., beweert u dat uw neef, die zich bezig houdt met de aanvraag van studentenvisa, deze visa heeft aangevraagd. Het is echter onmogelijk dat een visum werd aangevraagd enkel op basis van een identiteitskaart, zoals u beweert. U verder gevraagd om een aannemelijke uitleg te geven voor de beide visumaanvragen, zegt u dat "dit gescheiden is van de problemen die u aanhaalt, die niet gelogen zijn" en uiteindelijk zegt u dat u "niet kan antwoorden op zo'n vraag" en vraagt u dat de vingerafdrukken worden gecontroleerd. Echter, voor de aanvraag van een (studenten)visum voor de U.K. werden de vingerafdrukken sowieso geverifieerd. Uit de aangegeven informatie blijken de aanvragen in Islamabad te zijn gebeurd. U stelt ter verdediging enkel dat u via de smokkelaar een visum wilde aanvragen voor Australië, wat niet lukte.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk, in 2007 en 2009, en dat de visa u geweigerd werden. Niet alleen heeft u deze aanvragen verzwegen, u ermee geconfronteerd, ontkent u deze aanvragen en weigert u uiteindelijk te antwoorden op de u gestelde vragen omtrent de visumaanvragen. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, u probeerde immers als veel eerder uw land van herkomst te verlaten. U verzweg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot moet ook nog worden vastgesteld dat uw familie wel degelijk beroep heeft kunnen doen op de hulp en bescherming van de Pakistaanse overheid, dat er wel degelijk gevolg is gegeven aan de klacht naar aanleiding van de moord op uw vader, en er tevens een proces werd gevoerd tegen de mogelijke daders. U maakt geen melding van nieuwe, actuele feiten en/of problemen voor uw familie, die eveneens nog steeds in Peshawar wonen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De documenten aangaande de aanslagen op u vader en moeder (ziekenhuisrapport, post-mortem verslag, twee FIR's, krantenartikel en foto's van de verwondingen van uw moeder), zijn weliswaar authentiek en bevestigen het feit dat uw vader omkwam en uw moeder gewond geraakte. Echter, uit het bovenstaande blijkt dat u uw persoonlijke vrees op basis van motieven zoals aangegeven in de Conventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. U heeft immers noch uw profiel, zijnde de belangrijkste medewerker van uw vader, noch uw aanwezigheid in Peshawar ten tijde van de problemen, noch de band met de criteria van de Vluchtelingenconventie weten aan te tonen. Andere documenten (een originele bedrijfslicentie en drie kopieën) wijzen op de beroepsactiviteiten van uw vader en uw broer A. S.. Uw oudste broer is de eigenaar van de firma 'A. Brothers'. Het was bovendien uw oudste broer die getuigd heeft voor de rechtbank in het proces van 14 juni 2012. Hieruit kan toch worden afgeleid dat uw broer een voldoende belangrijke rol speelt binnen jullie familie, en niet "achterlijk" is, zoals u beweerde, waardoor u zijn rol minimaliseerde om uw vrees meer te kunnen beklemtonen. Verdere neergelegde foto's van de trouw van uw zus, geven een beeld van uw familie zondermeer. Een brief van een ouderling van Mohmand Agency, die stelt dat uw vader deel uitmaakte van het 'Aman Kumatee' in Mohmand Agency, maar dat hij doelgericht werd vermoord, wordt door geen enkele van uw verklaringen en/of bewijsstukken kracht bijgezet. De deelname van uw vader aan de jirga, heeft u enkel bij aanvang van het gehoor vermeld en verder heeft u het op geen enkele manier in verband gebracht met de gebeurtenissen die uw familie zijn overkomen. De door u neergelegde identiteitskaarten van uw familieleden, zijn kopieën en een loutere aanwijzing van hun persoonsgegevens wat hier niet wordt betwist. Het medisch verslag van een Belgische arts wijst op uw medische toestand tengevolge van een schouderbreuk, niets meer en niets minder.

Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van art. 1A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 en de schending van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967. Verzoeker voert eveneens de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en rechtszekerheidsplicht.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Indien verzoeker toegeeft dat er inderdaad visumaanvragen zijn geweest en dat deze ingegeven waren door het feit dat het op dat moment de situatie in Pakistan ook niet goed was en dat verzoeker op dat moment Pakistan wou verlaten, dan wijzigt dit niets aan de vaststelling dat verzoeker initieel deze aanvragen verzwegen heeft en dit eveneens na confrontatie tijdens het gehoor bleef ontkennen (gehoor p. 7-8) waardoor hij tekort schiet in de op hem rustende medewerkingsplicht. Verder wordt ook verzoekers verweer dat *“De heer M. is twee maal zijn paspoort kwijt geraakt. Nadat hij zijn paspoort de eerste maal was kwijtgeraakt heeft hij een nieuwe aangevraagd doch ook deze is hij kwijtgeraakt door de overstromingen in Pakistan”*, tegengesproken door zijn eigen verklaringen (*“ik heb toen [bij de overstroming] heel veel zaken verloren, maar paspoort was voor vertrek naar Australië”*, gehoor p. 7). In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker ook bij huidig verzoekschrift blijft nalaten zijn identiteit te adstrueren middels – desgevallend duplicaten van – authentieke identiteitsdocumenten, terwijl hij geen problemen aanvoert met de Pakistaanse autoriteiten, in tegendeel verzoeker stamt uit een invloedrijke familie en zijn vader zou destijds zelfs adviseur geweest zijn voor Benazir Bhutto. Opnieuw faalt verzoeker op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag

kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3.1. Betreffende de schietpartij op 23 april 2010 verklaarde verzoeker dat *“4-5 mannen naar ons toe kwamen”* (vragenlijst 3.5) terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie tegenstrijdig blijkt dat de FIR van 23 april 2010 ingediend werd tegen twee onbekende personen. Wat de moordaanslag op 26 januari 2011 op verzoekers vader betreft, blijkt uit het administratief dossier en de door verzoeker zelf neergelegde FIR dat initieel klacht werd ingediend tegen twee onbekenden waarna zijn schoonbroer en twee anderen hiervan in beschuldiging werden gesteld (en nadien vrijgesproken werden). Indien verzoeker in huidig verzoekschrift *post-factum* beweert dat hij toch op de hoogte was van de beschuldigingen ten aanzien van die drie personen waaronder zijn eigen schoonbroer en hierbij verder toelichtingen geeft en zijn schoonbroers onschuld bepleit, dan doet dit niets af aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat het resultaat van het onderzoek *“niets”* was (gehoor p. 10). Indien verzoeker verder verklaart dat hij schrik had om opnieuw aangevallen te worden, en dat het aldus zijn moeder en broer geweest zijn die deze drie personen officieel beschuldigd hebben omdat zijn moeder door de Taliban niet gevisieerd zou worden en zijn broer ook niet gevisieerd zou worden gezien hij achterlijk is, kan hieruit nog altijd niet afgeleid worden dat verzoeker op dat moment in Peshawar was en aldus betrokken kon zijn bij de aanslag op zijn vader. Waar de drie personen werden genoemd, stelt de Raad vast dat dit gebeurde door *“the Complainant’s son”* en niet door verzoekers moeder zoals het verzoekschrift voorhoudt. Dat verzoeker het neerleggen van de FIR en de gerechtelijke gevolgen die hieraan verbonden waren, geenszins kan toelichten, kan enkel aantonen dat verzoeker verregaand onbekend is met de gevolgen van de moordaanslag op zijn vader, wat zijn betrokkenheid in deze volledig onderuithaalt. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe verzoeker op basis van deze aanslag (of de vorige aanslag op zijn vader) een persoonlijke vervolging zou moeten vrezen. Verzoeker voert, behalve zijn eigen loutere beweringen, geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat deze gebeurtenissen gerelateerd zijn aan de Taliban, noch aangaande de beweerde aanslag tegen hem persoonlijk eind 2010, noch aangaande de overige incidenten. Integendeel verklaarde inzake zijn eigen aanval niet te weten door wie hij is aangevallen (gehoor p. 10). Aldus is geenszins geloofwaardig dat deze drie aanslagen gepleegd zouden zijn door Talibanleden. Ter terechtzitting legt verzoeker foto’s neer van zijn moeders verwondingen die niet worden betwijfeld doch deze tonen zijn persoonlijke betrokkenheid niet aan.

3.3.2. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen en aandikken (*“Bovendien was zijn vader al eerder in de problemen gekomen met de Taliban doordat hij zich verzet had tegen de Taliban toen deze een vrouw in het openbaar aan het slaan waren”*) van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van bonte beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve

dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. Verzoeker brengt een aantal nieuwe documenten bij die niet in zijn bezit waren op het moment van het verhoor gezien hij deze pas recentelijk heeft ontvangen vanuit Pakistan. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker een aantal documenten terug heeft opgehaald bij het CGVS. Hij stelt ter terechtzitting dat hij eerst niet van plan was om beroep aan te tekenen maar dat hij gerechtigheid wil en toch beroep heeft aangetekend.

3.4.1. Voor zover verzoeker stukken aanvoert inzake de familiezaak "*Amir Brothers*" (stukken 3 en 5), waarvan het bestaan op zich niet onmiddellijk betwist wordt, merkt de Raad op dat deze fotokopieën op zich geenszins vermogen de door verzoeker aangehaalde vervolging te adstrueren, laat staan de betrokkenheid van de Taliban in deze ook maar enigszins geloofwaardig te maken. Waar verzoeker blijft volhouden dat zijn broer A. S. achterlijk is, dan klemt dit verder ernstig met de door hem aangevoerde documenten waaruit blijkt dat A. S. Chief Executive Officer (C.E.O.) is bij de firma van verzoekers familie (stuk 5), en waarbij A. S. in deze hoedanigheid tevens attesteert dat zijn vader gedood is door terroristen en verzoeker gevlucht is omdat hij verschillende keren bedreigd werd door terroristen (stuk 4). Hoe dan ook het attest van verzoekers broer is een loutere subjectieve, familiale bevestiging van de door verzoeker aangehaalde feiten – waar trouwens enkel melding gemaakt wordt van terroristen en niet van "de Taliban". Verzoekers herhaling ter terechtzitting dat de Taliban overal in Pakistan zijn is onvoldoende om verzoekers nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker verklaart ter terechtzitting immers zelf dat hij een goed leven had in Pakistan maar dat hij het omzwerven moe is. Echter verzoeker heeft er zelf voor gekozen illegaal naar het buitenland te trekken terwijl hij niet persoonlijk geviséerd werd in Pakistan en als zoon van zijn vader en telg uit een belangrijke familiebedrijf alle (financiële) mogelijkheid had om zich -in zoverre noodzakelijk- veilig en goedkoper in Pakistan te (her)vestigen.

3.4.2. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift tevens een *Duplicate Copy* van het *Lady Reading Hospital Peshawar* waarop staat dat I. G. een *Main Casualty* was op 27 november 2010. Indien verzoeker dienaangaande verklaart dat zijn vader hem meenam naar het ziekenhuis maar dat hij zijn zoon niet liet opereren (gehoor p. 6), dan is onwaarschijnlijk dat verzoeker ongeveer een half jaar met een gebroken schouder heeft rondgelopen en zo vertrokken is en pas in België geopereerd werd (gehoor p. 6) gezien dit toch een bijzonder pijnlijke en moeizame opoffering vergt. Overigens kan uit de voorgelegde kopie evenmin blijken over welke verwonding het gaat, laat staan hoe deze is opgelopen. De voorgelegde "Copy" adstrueert aldus op geen enkele wijze verzoekers persoonlijke vervolging.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat het niet volstaat dat het CGVS louter verwijst naar de algemene situatie van de strijd in Pakistan. Daarbij doet hij afbreuk aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de motiveringsplicht en de rechtszekerheidsplicht. Hij dient de persoonlijke situatie van verzoeker te beoordelen en niet de algemene toestand van de strijd binnen Pakistan.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"* van 31 oktober 2012) blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking ingrijpend ondermijnd kan worden, maar dat het geweld in de regio is afgenomen en het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft. Anderzijds kan blijken dat deze trend zich sedert 2012 niet langer doorzet in Peshawar waar volgens de SRB het geweld toenam nu de politie en het leger door gericht optreden tegen militanten de orde poogden te herstellen in 2012, maar Peshawar toch nog een toevluchtoord is voor mensen uit Afghanistan en de Federal Administered Tribal Areas (FATA) van Pakistan. Verzoekers moeder, zus en broers wonen in Peshawar (gehoor p. 3) en verzoeker heeft tevens een zus en schoonbroer in Islamabad (gehoor p. 7). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan noch dat hij niet over een intern vestigingsalternatief zou beschikken.

4.4. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK